

Hän kutsui sitä mielessään Kaiuksi. Poika muisti terapeutin katseen pureutuneen häneen ja epämiellyttävän tivaamisen: Oliko ääni hänen omansa vai vieras? Muistuttiko se häntä jostain? Kumpaankaan kysymykseen hän ei ollut saanut muotoiltua kunnon vastausta. Kaiku ei ollut vieras, mutta ei myöskään tuttu. Se oli vainonnut häntä niin kauan kuin hän muisti, toisinaan vetäytyen taka-alalle kuukausiksi, taas palatakseen vainoamaan poikaa jokailtaisten kauhukohtausten ja ahdistuksen muodossa. Kaiku ei niinkään ollut ääni, vaan kuin ajatusten rykelmä joka poukkoili kahlitsemattomana pojan mielessä, peilaten pojan omia pelkoja ja huolia. Yleensä se iski öisin, ensin herättäen pojan tämän rauhallisesta unesta ja sitten piinaten tätä uhkakuvilla kuolemasta ja epäonnistumisesta. Vain kerran oli Kaiku yllättänyt hänet päivällä. Poika oli nuokkunut luokan takapenkissä, kun edempänä istuvat pojat olivat alkaneet kiivaasti kuiskutella ja vilkuilla taakseen. Paniikki oli vyörynyt hyökyaaltona hänen ylitseen; oliko hän tehnyt jotain noloa? Valuiko häneltä kuolaa suusta tai oliko tukka pystyssä? Kaiku alkoi kuiskia pojan korvaan myrkyllisiä ajatuksia, jotka paisuivat yhtämittäiseksi, karmivaksi huudoksi. Hän tuns poskiansa alkavan kuumottaa ja vasemman jalan alkavan täristä hillittömästi. Kaiku huusi ja raivosi hänen päänsä sisällä vaatien poikaa kirkumaan, lyömään, satuttamaan. Ylitsemätön halu tappaa, murhata, raiskata ja aiheuttaa mielipahaa kuohui hallitsemattomasti. Eniten viha kuitenkin kohdistui poikaan itseensä. Hän oli mitäänsanomaton luuseri, joka ei kyennyt edes pitämään aisoissa omaa mieltään. Kykenemättä enää pidättelemään itseään poika päästi ilmoille korvia raastavan, epätoivoisen huudon ja paiskasi päänsä pulpetin kanteen täydellä voimalla. Opettajan yksitoikkoinen monologi katkesi äkisti ja kaikki luokassa olijat kääntyivät tuijottamaan hänen päätään, josta pulppusi valtoimenaan helakanpunaista verta. Terapiahuoneessa poika oli kohauttanut olkapäitään ja mutissut hiljaa terapeutille tavallisen vastauksensa: "Sitä on vaikea selittää." Koulussa sattuneesta välikohtauksesta oli nyt kulunut kolme kuukautta. Noiden kolmen kuukauden aikana oli tapahtunut paljon. Pitkien psykologisten testien jälkeen hänet oli kumma kyllä todettu selväjärkiseksi ja hän oli vapaa jatkamaan koulunkäyntiä. Samaan kouluun poika ei tosin ollut valmis astumaan jalallakaan. Pienessä Mikkelin kunnassa sana kiersi nopeasti ja koko kaupunkiin jääminen tuntui mahdottomalta. Poika oli joutunut pakkaamaan vanhempiensa kanssa tavaransa muuttoautoon ja suuntaamaan Savonlinnaan, mistä he olivat löytäneet huokean asunnon. Uusi alkua, pojan vanhemmat olivat sanoneet hänelle. Siltä se ei tosin hänestä tuntunut. Minne tahansa hän ikinä menikin, Kaiku seurasi häntä. Poika ei koskaan ollut yksin. Jopa niinä hyvinä aikoina, jolloin kaiku ei suoranaisesti näyttäytynyt hänelle, sen varjo lankesi pojan ylle. Kaiku oli osa häntä. Oli vain ajan kysymys, milloin pojan heikko puolustus särkyisi ja Kaiun myrkylliset kuiskaukset kaataisivat ne heikot vallit, jotka erottivat hänet hulluudesta. Poika ponnahti istumaan yltä päältä hiestä märkänä. Yhä sydän pamppaillen hänen näkemästään painajaisesta poika kurotti yöpöydälle ottaakseen puhelimensa. Kello näytti puoli neljää yöllä, eli kouluun ei tarvitsisi nousta vielä moneen tuntiin. Hänen näkemänsä uni oli ollut tavallinen painajainen, jonka yksityiskohdat alkoivat jo hämärtyä pojan mielessä. Yhä kuitenkin unen kauhun aiheuttamasta jälkiaallosta haluttomana jatkamaan untaan hän kääntyi selälleen ja antoi katseensa kiertää uudessa huoneessaan, jonka seiniä edelleen reunustivat purkamattomat muuttolaatikat. Vain hieman komeroa suuremmassa makuuhuoneessa oli uudet kirkkaankeltaiset tapetit ja yksi pihatielle antava ikkuna. Kalustuksena toimivat yöpöytä, pieni hylly ja karu valkoinen kirjoituspöytä, jonka tuolin selkänojalla lepäsi pojan koulureppu. Huoneen ovi oli lukittu ulkopuolelta, ettei hän lähtisi öisin vapaasti kävelemään unissaan ympäri taloa ja tuottaisi itselleen vahinkoa. Tai niin pojan vanhemmat olivat väittäneet hänelle. Poika kuitenkin tiesi, mikä oli todellinen syy järjestelyyn; hänen vanhempansa pelkäsivät häntä. Poika ei kuitenkaan

ollut heille vihainen, sillä miten hänen vanhempiansa olisi luotettava häneen, vaikka poika ei itsekään kyennyt siihen? Pojan hengitys alkoi vähitellen tasaantua ja hän tunsi unen nykivän häntä takaisiin maailmansa, kun hänet yhtäkkiä lävisti tuttu tunne jonkin pahan läsnäolosta. Poika parahti hiljaa ja parahdus jäi poukkoilemaan hänen pääkoppaansa joiksikin sekunneiksi ennen katoamistaan. Kaiku oli jälleen nostanut rumaa päätään. Jälleen pojan pulssi alkoi rajusti kiihtyä ja hänen näkökenttänsä kapeni. Hän kuuli epäselviä huutoja ja kirkunaa jostain kaukaisuudesta, epävarmana siitä olivatko äänet todellisuutta vai hänen mielikuvituksensa tuotetta. Pojan sisällä ollut patoutunut viha kaikkeutta kohtaan kasvoi hallitsemattomasti. Silmänräpäyksessä poika oli pompannut pystyyn ja juossut ovelle, kaiun huutaessa hänelle käskyjä tehdä mitä karmeimpia asioita. Eläimellisen vimman vallassa hän riuhtoi ovea ja raastoi kynsillään sen puista pintaa, oven kuitenkin antamatta periksi. "Pakko päästä ulos, pakko päästä ulos!" kaikui hänen aivojensa läpi lohduttomana ja vertahyytävänä huutona. Poika yritti tunkea käsiään korviensa peitoksi hiljentääkseen tuon kidutuksen, mutta ääni vain kasvoi. Hurjistunut pilke silmissään hän käännähti kannoillaan ja pinkaisi huoneen ikkunan äärelle. Yhdellä raivohulluuden vahvistamalla riuhtaisulla hän tempaisi ikkunan niin auki kuin sen saranat antoivat. Pojan pään sisällä kaiku päästi voitonriemuisen kirkaisun. Välittämättä kylmästä syyskuisesta tuulesta ja siitä, että hänellä oli yllään vain ohut yöpaita, poika loikkasi ketterästi kostealle pihanurmelle. Hänen päänsä sisällä vallitsevan rajumyrskyn keskeltä erottui nyt yksi nelikirjaiminen sana: "Tapa." Poika sävähti, mutta hän myös ymmärsi, ettei hänellä ollut muita vaihtoehtoja. Hän pyrähti kepeään juoksuun heidän pienen omakotitalonsa vajan taakse, mistä tiesi isän säilyttävän kirvestä, jolla tämä tapasi pilkkoa polttopuita. Tutkaillessaan kirveen vasta teroitettua terää hän tunsi ohimenevää ylpeyttä omasta nokkeluudestaan, mutta kaiun yhtäkkinen tuima kirkaisu palautti hänen mieleensä, mitä pojan olisi tehtävä vaientaakseen äänet. Kylmää tuntematta hän lähti harppomaan kohti viereistä puistoa, missä poika tiesi hänen ikäistensä nuorten viettävän aikaa. Lähestyessään katulamppujen valaisemaa leikkipuistoa pimeästä metsänreunasta poika huomasi kaksi häntä pari vuotta vanhempaa tyttöä, jotka kikattelivat kovaan ääneen ja joista toinen poltti röökiä. Tytöt seisoivat selkä häneen päin ja ensimmäisen kerran pojan valtasi epävarmuus. Hetken hän ei kyennyt kuin seisomaan ja tuijottamaan tyttöjä, kunnes arvaamatta hän kuuli selkeän miesäänen, joka puhutteli poikaa lempeään äänensävyyn: "Juha, sinulla ei ole mitään pelättävää. Tee se ja olet vapaa." Äänen mentyä huutojen ja vihan pyörremyrsky palasi, mutta nyt pojalla oli varma olo. Hänen oli tehtävä tämä. Se oli ainoa tie ulos tästä loputtomasta pahuuden kidutuskammioista. Hitaasti hän lähti astelemaan kohti tupakkaa polttavaa tyttöä. Pojan ollessa muutaman metrin päässä tytöstä tämä äkisti käännähti häntä kohti. Kirveen upotessa tytön siroon kaulaan ja siitä suihkuavan veren tahriessa heidät molemmat, tämän kasvoille levisi lievästi yllättynyt ilme. Röökitytön elottoman ruumiin kaatuessa maahan yhä pidellen puoliksi poltettua tupakkaa sormiensa välissä toinen tytöistä alkoi kirkua täyttä kurkkua ja kompastella pois päin pojasta. Poika kiskaisi rauhallisesti kirveen irti kuolleesta tytöstä ja pyyhki verta valkoiselta paidaltaan. Kaiun huuto ja raivo oli äitynyt niin kovaksi, että jokainen sekunti tuotti tuskaa. Kohta hän olisi vapaa. Poika lähti viimeiseen juoksuun kohti vielä elossa olevaa tyttöä, joka yritti epätoivoisesti kutsua apua. Hän sai tämän kiinni parilla pitkällä harppauksella ja kaatoi tytön yhdellä kovalla kirveen heilautuksella olkapäähään. Tyttö kaatui maahan ja jäi haukkomaan henkeään kuin kala kuivalla maalla. Samalla hetkellä häntä piinannut tuska lakkasi. Kaiku oli edelleen hänen päänsä sisällä, mutta se ei kirkunut tai huutanut, vaan täytti hänet pehmeällä ja levollisella tunteella. Väsymys tuntui ottavan jälleen vallan pojasta ja hän lähti hitaasti kävelemään takaisin kotiin. Ohittaessaan röökitytön poika vielä hetken mielihohteesta nappasi tämän

polttaman tupakan mukaansa ja veti siitä pitkän henkäyksen. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin polttanut ja henkäystä seurasi heti raju yskänpuuska. Pettyneenä poika viskasi tumpin pois. Hänen mielessään kävi, miten oli mahdollista jäädä koukkuun johonkin noin inhottavaan ja pahanmakuiseen aineeseen? Vasta aamuauringon ensimmäisten säteiden valossa kiivetessään ikkunastaan takaisin huoneeseensa poika muisti jättäneensä kirveen lojumaan puistoon. "Lojukoot siellä, eiköhän tämän vuodet puut ole jo pilkottu," hän totesi hilpeästi itsekseen puoliääneen. Heti pojan ruumiin kosketettua sängyn pehmeää pintaa hän vaipui syvään ja levolliseen uneen, josta häntä eivät kyenneet herättämään edes kaukaisuudessa ujeltavat poliisiautojen sireenit.